

*Шульська Н. М.,**кандидат філологічних наук,**доцент кафедри соціальних комунікацій**Волинського національного університету імені Лесі Українки**Зінчук Р. С.,**кандидат філологічних наук,**доцент кафедри української мови**Волинського національного університету імені Лесі Українки*

НЕОФІЦІЙНА ПОЛІТИЧНА КОМУНІКАЦІЯ В МОВІ СУЧАСНИХ МЕДІА

Анотація. У статті здійснено аналіз неофіційної політичної комунікації на матеріалі мови сучасних медіа. Виявлено й схарактеризовано неофіційні номінації в сучасному українському й закордонному політичному дискурсі. З'ясовано, що прізвиська політиків відзначені такими рисами, як індивідуальність, експресивність, оцінність, інформативність. Досліджено, що другі неофіційні імена політичних діячів активно впливають на ефективність комунікації з громадянами у створенні власного іміджу й стилю спілкування. Політичні антропоніми виразно демонструють оригінальні ознаки на мотиваційному, лексико-семантичному, словотвірному, прагматичному рівнях. Виявлено, що найчастіше неофіційні найменування політики отримують тоді, коли займають найвищі державні посади, адже увага в цей час до них особлива. Прозивні найменування не завжди дають тільки з огляду на ознаку, яка належить носію. Трапляється, що нетрадиційна власна назва «приклеюється» до посадовця через чутки, а не офіційні факти. Прізвиська зазвичай указують на офіційне ім'я чи прізвище посадовця, його зовнішні риси чи внутрішні особливості, випадок або подію в житті політика, рід заняття. Трапляються і назви за подібністю до інших відомих людей чи персонажів. Деякі з них постають як результат політичної діяльності домінанта. Установлено, що за конотацією зрідка неофіційні антропоніми бувають кумедними й іронічними, здебільшого вони саркастичні, виражають інвективну семантику. Прагматичною основою появи прозивних іменувань стає зазвичай екстралінгвальна інформація, що стосується особистісних характеристик домінанта, його способу життя, тактик комунікативної поведінки, досягнень або поразок у політичній сфері. Доведено, що неофіційна антропонімна система сучасного політичного дискурсу акумулює інформацію про лінгвоментальну, сміхову й етнокультурну специфіку тієї чи тієї нації, а також демонструє їхнє специфічне відображення в мові сучасних онлайн-ЗМІ.

Ключові слова: мова медіа, неофіційна комунікація, політичний дискурс, прізвисько, конотація, мотивація.

Постановка проблеми. Успіх політичної комунікації передовсім залежить від уміння ефективно застосовувати всі вербальні та невербальні складники, а також уміти їх об'єднувати в завершальний продукт – ментальну модель повідомлення. Інформаційний спектр політичного дискурсу формують семантичні імплікатури, серед яких важливу роль відіграють неофіційні номінації, тобто прізвиська, що розширюють узвичаєну

двокомпонентну систему найменування особи, репрезентовану офіційним прізвиськом та власним іменем. Актуалізація мовностилистичного й ментально-культурного потенціалу прізвиськових номенів – невіддільний компонент інформаційного поля й політичного іміджу відомої особи. Адже якраз так звані «другі» імена становлять собою реальні характеристики особи, виявляють ті яскраві властивості, що мали особливе значення для оточення об'єкта найменування. Неофіційні пропріальні одиниці в політичній комунікації відзначені такими рисами, як індивідуальність, експресивність, оцінність, інформативність. Прізвиська здатні компресувати зовнішні та внутрішні особливості денотата, сферу його зацікавлення, унікальність політичної діяльності, цікаві події чи випадки, пов'язані з об'єктом називання тощо, імпліцитно встановлюючи асоціативний зв'язок з явищами навколишньої дійсності.

Неофіційні антропоніми часто використовують самі політики, придумуючи їх для опонентів, аби применшити їхню постать. З іншого боку, жартівливо прозивають із метою зробити відомою малознану політичну фігуру, адже неодноразово прізвисько слугує індикатором іміджу політичної особистості. Більшість прізвиськ має зневажливе забарвлення, лише поодинокі трапляються компліментарні або так звані «прихильні» назви. Останнім часом набуло поширення вживання неофіційної номінації політичних діячів, глав держав, урядів, очільників міжнародних організацій інших відомих політиків з інвективною семантикою, негативною конотацією, глумливою іронією, а подекуди й саркастичним кепкуванням, емоційно-експресивним забарвленням, що зумовлено метафоричним характером цього типу онімів у мові медіа. Спорадично натрапляємо на антропоніми з позитивною конотацією або назви з пестливим забарвленням, які попри демінутивний характер лексем-мотиваторів, усе ж в окремих контекстах набувають негативного забарвлення.

Неофіційна антропонімна система сучасного політичного дискурсу акумулює інформацію про лінгвоментальну, сміхову й етнокультурну специфіку, що зумовлює потребу в комплексному дослідженні цього типу пропріативів. Також докладний аналіз так званих «других» імен політичних діячів виявляє їхній вплив на ефективність комунікації з громадянами, створенні власного іміджу й індивідуального стилю спілкування. Прізвиська цієї групи носіїв демонструють оригінальні ознаки на мотиваційному, лексико-семантичному, словотвірному,

прагматичному рівнях. Цікавий також історичний контекст виникнення тієї чи тієї неповторюваної назви, їхній анекдотичний характер. Ці мовні одиниці неофіційної політичної комунікації потребують сьогодні глибшого висвітлення з погляду їхніх класифікаційних різновидів, мотиваційних груп, лексико-конотативного наповнення, словотвірної специфіки, термінологічного статусу, прагматичного контексту, психологічного чинника тощо. У зв'язку з цим постає необхідність вивчення лінгвальної природи вказаного типу онімів через емоційно-оцінні вподобання суспільства.

Традиція наділяти політиків так званими «другими» іменами не нова для медіа. Часто прізвиська, які дають політичним діячам журналісти або суспільство, впливають на професійний імідж політика, визначають його життєву репутацію. Глузливі й лайливі обзивання змінюють сприйняття політика в суспільстві більше, ніж позитивні, адже завдяки передовсім соціальним мережам вони поширюються мегашвидко, стають вірусними, трансформуючись у різні форми контенту. Різноманітні прізвиська, транслюючись через канали комунікації, суттєво впливають на формування громадської думки. І що частіше це відбувається, то важче їх позбутися. Спостережено, що для створення образливих обзивань медіа найчастіше видозмінюють офіційне прізвище політика або вказують прямо чи завуальовано на його рід занять поза політичною сферою. Як бачимо, прізвиська політиків – надзвичайно цікавий контент для різновекторних наукових пошуків.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Упродовж останніх десятиліть активізувалися дослідження неофіційного антропонімікону. Прізвисько в різних аспектах стало об'єктом наукових студій О. Антонюка, Г. Аркушина, О. Вербошецької, М. Дуйчак, М. Лесюка, М. Наливайко, Р. Осташа, В. Павлюк, Н. Федотової, П. Чучки, Н. Шульської. Політична антропонімія як важливий складник загальнонаціонального ономастикону спорадично перебувала в полі зору науковців. У кількісному вимірі більше студій, присвячених вивченню закордонного політичного дискурсу порівняно з дослідженнями вітчизняного політикуму. Зокрема, О. Фоменко, здійснюючи лінгвістичний аналіз політичного дискурсу США 90-х років ХХ століття, порушує питання неофіційних іменувань політичних лідерів Америки [1]. Н. Печко вивчає особливості імпліцитної семантики антропонімів політичного дискурсу, зіставивши конотативне значення офіційних власних назв політиків і їхніх неофіційних іменувань [2]. О. Єгорова акцентує увагу на лінгво-соціальній природі політичних прізвиськ, паралельно вживаючи як синоніми поняття «прізвиська» і «нікнейми», зауважуючи про адитивність (вторинність) цих пропріальних одиниць мови і важливість соціальної оцінки та соціальної інформації, оскільки ці антропоніми виникають і функціонують лише в соціумі [3]. Щодо вітчизняного досвіду, то вагомим є дослідження Ю. Саплін про соціолінгвістичні функції українських неофіційних політичних номінацій [4]. Не менш цінна в цьому напрямі наукових пошуків публікація С. Форманової про інвективну семантику прізвиськ українських політиків, у якій дослідниця доводить, що неофіційний антропонімікон політичної сфери слугує джерелом кепкування, глумливості, виражає негативну оцінку [5]. Поодинокі натрапляємо на розвідки, у яких схарактеризовано неофіційні найменування одного політика, переважно якимось відомого й одіозного. І. Подгурська досліджує мотивацію пропріальних одиниць на позначення прізвиськ

В. Путіна в сучасному англomовному політичному дискурсі, зокрема авторка наголошує на тих прізвиськах, які отримав політик-агресор після повномасштабного вторгнення в Україну 24 лютого 2022 року [6]. Прозивні імена політиків як специфічну категорію неофіційної системи називання виокремлює Т. Соловйова, аналізуючи типологію та прагматику прецедентних феноменів в українськомовному політичному дискурсі 2014–2019 рр. [7].

Поодинокі представлені соціологічні дослідження неофіційного іменника українського політикуму. До прикладу, команда «LOOQME», промоніторивши медіа, з'ясувала, кого з українських політиків обзивали найчастіше користувачі соціальних мереж й аудиторія традиційних ЗМІ в період із 1 травня 2020 року по 1 травня 2021 р. [8].

Проте дотепер немає наукових студій, присвячених комплексному аналізу прізвиськ українських і закордонних політиків щодо їхньої мотиваційної характеристики, конотативного наповнення, словотвірних особливостей, лексико-семантичної бази, стилістичного потенціалу, прагматичного контексту. Наша розвідка репрезентує дослідження неофіційних номінацій українських і закордонних політиків у міжкультурному контексті, також показує специфіку функціонування прізвиськ у медіа: обставини їхнього творення та мотивувальну характеристику.

Мета дослідження – проаналізувати неофіційні номінації в сучасному українському й закордонному політичному дискурсі; дослідити мотиваційний чинник та природу творення прізвиськ, виявлених у риторичі лідерів країн та політичних діячів і трансльованих медіа; простежити вплив прозивних імен на формування іміджу особи й місця в політичному процесі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Серед неофіційних власних назв чільне місце посідають нетрадиційні політичні найменування. Хоча в медійному дискурсі такі номінації маловживані, проте, як відомо, мова ЗМІ – це своєрідне віддзеркалення сучасного суспільства, тому прізвиська політиків відіграють не лише функцію ідентифікації особи, а й дають змогу почерпнути інформацію про ставлення народу до влади, особистісні стосунки держпосадовців, навіть окреслити загальну картину розвитку країни, її дипломатичну специфіку. Розглядаючи функції, які виконують неофіційні політичні номінації, варто говорити про ознаки публіцистичного стилю та газетного мовлення у формах неофіційних політичних номінацій, до яких належить відтворення суспільної «шкали цінностей». Мовна креативність у царині неофіційних номінацій співвідноситься з такими особливостями публіцистики, як «інтертекстуальність», «мовна гра», «іронічність». Інколи творчість мовлення корелює з невисокою культурною обізнаністю українського політбондону. Окрім когнітивного структурування політичного простору в ЗМІ, його оцінки, неофіційні політичні номінації підтримують такий механізм функціонування медіа, який передбачає не тільки й навіть не стільки відображення навколишньої дійсності, скільки її інтерпретацію, коментар, створення відповідної атмосфери, стереотипів сприйняття політикуму та політичної сфери [4].

Неофіційні номінації політичної сфери містять значну частку імпліцитної інформації у вигляді семантичних імплікатур, оскільки їхня поява визначена політичним та соціальним контекстом, який структурують певні прецедентні явища

та фонової знання. Серед антропонімної бази політичного іменника функціують неоднакові за конотативним наповненням одиниці: від нейтральних, політично вмотивованих до пейоративних зі зневажливим та образливим змістом. Незважаючи на те, що прізвиська – переважно одно- чи дволексемні одиниці, їхня мотиваційно-інтерпретаційна характеристика надзвичайно широка, вони мають високу інформативність та експресію (нейтральних прізвиськ зовсім небагато). Ці чинники дають змогу сучасним прізвиськознавцям розглядати вуличні найменування як стислі тексти. На нашу думку, повним є визначення *прізвиська* як неофіційного одно- чи багатолексемного найменування особи чи кількох осіб, яке дає найменувач, щоб підкреслити особливу характерну рису, що вирізняє денотата серед інших, ідентифікує його. Прізвиська – обов'язково конотативні одиниці, вони містять переважно негативний емоційний компонент [9].

Зважаючи на зацікавлення народу новим явищем, журналісти намагаються збирати, досліджувати, компонувати матеріал, що знайшов поширення в суспільстві. Виникають цілі рейтинги прізвиськ українських політиків. Результати таких досліджень кореспонденти часто розміщують в інтернеті. Наприклад, команда «*LOOQME*», промоніторивши антропонімкон політичних діячів у період із 1 травня 2020 року по 1 травня 2021 р., з'ясувала, що розподіл «обзивань» відомих політиків має такий вигляд: найчастіше прізвиська отримували Володимир Зеленський, Петро Порошенко, Ринат Ахметов, Арсеній Яценюк, Денис Шмигаль, Анатолій Шарій, Ігор Коломойський, Віктор Медведчук. Як показує дослідження, найбільше прозивали чинного Президента [8]. Після повномасштабного вторгнення до цього списку, очевидно, увійшов би Валерій Залужний, головнокомандувач Збройних сил України, якого також сьогодні активно наділяють так званими «другими іменами», зокрема *Залізний генерал*, *Залізний Залужний*. За кількістю згадувань-обзивань політиків у традиційних ЗМІ, за дослідженням команди «*LOOQME*», лідирують такі прізвиська: *Зеля* (Володимир Зеленський) – 2,8 тисячі; *Беля* (Ігор Коломойський) – 1,9 тисячі; *Бубочка* (Володимир Зеленський) – 869; *Шоколад* та інші похідні (Петро Порошенко) – 430; *Мертвечук* (Віктор Медведчук) – 178. Що стосується соціальних мереж, то в досліджуваній період чинного Президента згадували на прізвисько в два рази більше, ніж інших політиків разом узятих. Найчастіше неофіційними антропонімами наділяли Володимира Зеленського у Facebook, YouTube, Twitter [8].

Прізвиськові номени для ідентифікації політиків найчастіше використовують маловідомі медійні ресурси. Очевидно, периферійні ЗМІ зазвичай дозволяють більше емоційності, а відповідно й експресивності в публікаціях, аніж авторитетні видання.

Неодноразово фіксуємо приклади, коли до появи прізвиська політика причетні самі журналісти. Інколи виникають навіть анекдотичні ситуації, пов'язані з цим. Наприклад, в одній із публікацій «*Арахамія зізнався, яке “прізвисько” носить Зеленський у його телефоні: “Підписав двома словами”*» («Знай.ца», 14.11.2019) натрапляємо на оригінальний випадок: журналісти самостійно зафільмували неофіційне ім'я *Зе Вова*, яким підписаний у телефоні Давида Арахамії Президент України. Це трапилося під час розгляду закону щодо земельної реформи, коли до Арахамії зателефонував Володимир Зеленський, а тогочасний глава партії «Слуга народу» передав телефон Голові Вер-

ховної Ради України. Якраз у цей момент фотокореспонденти зафіксували, як підписаний у телефоні Давида Арахамії Президент. Також від журналістів отримала й прізвисько політична діячка Філіппін Імельда Маркос, яку медійники «охрестили» *Сталевий метелик* за вродливість і здатність зберігати холодний розум навіть у найнесподіваніших політичних ситуаціях.

Зуважимо, що в мові медіа спостережена тенденція до оригінальних утворень із власних назв, які зазвичай мають негативне забарвлення, як-от у фрагментах із журналістських публікацій кількарічної давності: «*Огривковий компроміс: Віктор Юценко вніс до Верховної Ради подання про призначення Володимира Огривка міністром закордонних справ*»; «*“Тарасюкіада” нарешті закінчилася!*»; «*Юц косить під Гітлера!*»; «*Юц і ВСІ-ВСІ-ВСІ!*»; «*Фашистські Тягнибоки*»; «*Крім купи проблем і дефолту Азаровщина нічого нам не принесе*»; «*Тимоха і новий уряд*»; «*Дочекалися щасливого життя! Яник за кермом!*» [5]. Творення політичних прізвиськ – це спонтанний, незупинний процес, адже одні можуть проіснувати зовсім недовго й зникнути назавжди, другі під впливом обставин змінюються, а треті – живуть поряд із носієм усе його життя і навіть після смерті. Спостерігаємо, що політики неодноразово самі беруть участь у появі прізвиськ. Завдяки ЗМІ стало відомо, що китайський президент Сі Цзінпін через війну в Україні і нищівний провал російського диктатора навіть модернізував прізвисько В. Путіна, яке керівництво Китаю придумало раніше (*Цуцєня*), додавши до нього додаткові смислові відтінки *Цуцєня без зубів*.

Іноді політики самі розкривають реципієнтам або свої, або чужі прізвиська. У медійній комунікації відомий випадок, коли депутат Олег Ляшко розповів про прізвисько опонента Арсенія Яценюка в ефірі програми «Шустер Live», перекинувши звинувачення про викриття прозивного імені на іншу політичну діячку Юлію Тимошенко: «*Ви знаєте, яка кличка в Арсенія Петровича? Я вам скажу. Я думаю, що він теж знає. “Сєня – денгьги вперед”*». І, до речі, це Юля на фракції сказала про цю кличку». Зрідка в медіа натрапляємо на ситуації, коли політики самі коментують свої прізвиська, як трапилося, до прикладу, з Олександром Турчиновим, який заявив, що не ображається на своє прізвисько *Кривавий настор*, мотивуючи, що воно краще, ніж те, яке українці дали В. Путіну. Інколи політичні діячі виправдовують свої найменування, особливо у випадку їхньої негативної семантики. Наприклад, депутат Адам Мартинюк визнав, що його називали *Саддамом Івановичем* на основі асоціації до власного імені з додаванням характеристичного компонента, оскільки був надто жорстоким і прискіпливим до того, що треба було зробити й реалізувати.

Інколи з процесом творення прізвиська пов'язані несподівані анекдотичні ситуації, коли політик сам бере участь у появі неофіційної назви. Так трапилося і з главою Білого Дому Джо Байденом, який зазирнув у вікно ресторану й отримав прізвисько. Причиною стало те, що діти, які були всередині закладу, почали відразу фотографуватися із політиком, потім місцевий портал опублікував світлини й відео в мережі. Однак деякі коментатори засудили вчинок Байдена, порівнявши дитячі селфі з ним зі сценами фільмів жахів. Це й стало причиною появи нового прізвиська *Жахливий Джо*.

Фіксуємо також унікальні історії, пов'язані з прозивними іменами політиків. Наприклад, іміджеве найменування *Енджі* отримала свого часу канцлер Німеччини Ангела Меркель під

час своєї передвиборчої кампанії, запозичивши однойменну назву рок-баллади британської групи «Rolling Stones». Коли музиканти про це дізналися, то відразу ж заборонили стратегам канцлерки використовувати їхню пісню. Серед неофіційного політичного ономастикону натрапляємо на ситуативні прізвиська, якими наділений був один політик у певний період своєї діяльності. Зокрема, згадувана Ангела Маркель під час політичної кар'єри отримувала прізвиська *Канцлер клімату* (за охоронну політичну діяльність); *Канцлер освіти* (ставила мету зменшити вдвічі кількість людей без професійної кваліфікації); *Тєфлоновий канцлер* (метафорична номінація), *Канцлер біженців* (проводила культуру гостинності до біженців). Хоча такі приклади в політичному дискурсі поодинокі.

Зрідка натрапляємо на багатоконпонентні прізвиська, утворені від певної фрази чи висловлення. Наприклад, 45-й президент США Дональд Трамп наприкінці свого перебування на посаді отримав назву *Mr Makes Matters Worse*, яка наочно відображала реальну ситуацію в країні й провал на виборах [2, с. 154]. Свого часу один із лідерів Північної Кореї Кім Чен Ин отримав прізвисько *Little Rocket Man*, адже він переймався випуском ракет. Особливу інвективну семантику демонструють прозивні назви В. Путіна, які він отримав через свою жорстоку авторитарну політику: *Rising Tsar* (гра слів, основана на репозиції літер у словосполученні *Rising Star*), *The Last Tsar of Russia*, *The Tsar of Corruption*. Авторство прізвиська В. Путіна *The Butcher* належить Джо Байдену, який так «охрестив» політика-диктатора через його антидемократичні політичні манери й холоднокровність.

Деякі з неофіційних іменувань колишніх чи теперішніх можновладців мають цілі історії. До прикладу, Наталя Вітренко у статусі кандидата в Президенти України пропонувала цікавий метод розв'язання енергетичної проблеми: «В Україні розпочнеться масове спорудження геліоаеробаричних теплоелектростанцій (ГАБ ТЕС). Ці електростанції використовують відтворювальні ресурси енергії вітру і сонця...», за що отримала прізвисько *Наташа-генератор* [10]. Виявлено, що найбільше неофіційних найменувань політики отримують тоді, коли займають найвищі державні посади, адже увага простих людей у цей час до них особлива. Прізвиська не завжди дають лише з огляду на ознаку, яка належить названій особі. Трапляється, що нетрадиційна власна назва «приклеюється» до посадовця через чутки, а не офіційні факти.

Цікаві зі словотвірного й стилістичного боку парні прізвиська, які характеризують обох політиків, але постають як одне ціле. Їх можна розглядати як узуальні оніми, використані в ролі вторинних власних назв й отримані шляхом лексичної деривації на основі уявлень і вражень про відповідного індивіда і ті події, у яких він брав участь. У неофіційній політичній комунікації парну структуру мають такі прізвиськові утворення: *Чук і Гек* (Віктор Медведчук і Григорій Суркіс); *Дона і Гена* (Михайло Добкін і Геннадій Кернес).

Деякі прізвиська політиків засвідчують утрачену на рівні політичного дискурсу мотивацію, адже невідомо, до прикладу, мотивів походження прозивних імен *Юра-Термінатор* (Юрій Луценко), *Кіндер-сюрприз* (Арсеній Яценюк), *Дядя Сірожа* (Сергій Ларін), *Миша 3%* (Михайло Поживанов).

Висновки і перспективи подальших досліджень. Отже, проаналізувавши неофіційний політичний антропонімікон

у риторичі українських і закордонних державних діячів, підсумовуємо, що майже кожен політик має своє кодове ім'я – так зване прізвисько, яким його іменує оточення. Рідше прозивні імена бувають кумедними й іронічними, зазвичай вони саркастичні, виражають інвективну семантику. Цікаві прізвиська за функційною вмотивованістю й прагматичним підґрунтям. Прагматичною основою появи неофіційних назв стає зазвичай екстралінгвальна інформація, що стосується особистісних характеристик номінанта, його способу життя, тактик комунікативної поведінки, досягнень або поразок у політичній сфері. Перспективними в цьому плані можуть бути дослідження прагматичного контексту неофіційних антропонімів політиків, словотвірних, лексико-семантичних особливостей прізвиськ.

Література:

1. Фоменко О.С. Лінгвістичний аналіз сучасного політичного дискурсу США (90-ті роки XX століття) : дис... канд. філол. наук, Київський ун-т ім. Тараса Шевченка. Київ, 1998. 195 с.
2. Печко Н.М. Інтерпретація імпліцитної семантики антропонімів політичного дискурсу. *Міжнародні відносини, суспільні відносини та регіональні студії*. Луцьк, 2021. Вип. 1 (9). С. 148–160.
3. Єгорова О.І., Коваль Т.Ю. Лінгвосоціальна природа прізвиськ у політичному дискурсі. *Нові виміри духовності на початку XXI століття : матеріали VI Міжнародної наукової конференції*. Суми, 2018. С. 38–39.
4. Саплін Ю. Ю. Соціолінгвістичні функції українських неофіційних політичних номінацій. *Стиль і текст : науковий збірник Інституту журналістики КНУ ім. Т. Шевченка*. Київ, 2007. Вип. 8. С. 126 – 133.
5. URL: <http://journlib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=2137>
6. Форманова С.В. Інвективна семантика прізвиськ українських політиків. *Записки з ономастики: збірник наукових праць*. Одеса, 2014. Вип. 17. С. 248–255.
7. Подгурська І. Мотивація пропріальних одиниць на позначення прізвиськ В. Путіна в сучасному англомовному політичному дискурсі. *Сучасні філологічні і методичні студії: проблематика і перспективи: матеріали міжнародної конференції*. Харків, 2022. С. 185–188.
8. Соловйова Т.О. Типологія та прагматика прецедентних феноменів в українськомовному політичному дискурсі 2014–2019 рр. : дис. ... доктора філософії, Криворізький державний педагогічний університет. Кривий Ріг, 2022. 236 с.
9. Як медіа та соцмережі обзивають українських політиків. LOO-QME: сайт. URL: <https://ua.looqme.io/blog/tpost/m11alzygp1-yak-meda-ta-sotsmerezhi-obzivayut-ukrainsk>
10. Шульська Н.М. Неофіційна антропонімія Західного Полісся : автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01. Луцьк, 2011. 20 с.
11. Народні прізвиська українських політиків. URL: https://gazeta.ua/articles/life/_narodni-prizviska-ukrayinskih-politikiv-foto/162511

Shulska N., Zinchuk R. Informal political communication in the language of modern media

Summary. The article deals with the analysis of informal political communication based on the material of the language of modern media. Unofficial nominations in modern Ukrainian and foreign political discourse were identified and characterized. It was found out that the nicknames of politicians are marked by such features as individuality, expressiveness, appraisal, informativeness. It has been studied that unofficial second names of political figures actively influence the effectiveness of communication with citizens in creating their own image and communication

style. Political anthroponyms clearly demonstrate original features at the motivational, lexical-semantic, word-forming, and pragmatic levels. It was found out that most often unofficial names of politicians are given when they hold the highest government positions, because special attention is attracted to them at this time. Nicknames are not always given only in view of the sign that belongs to the bearer. It happens that an unconventional proper name "sticks" to an official because of rumors rather than official facts. Nicknames usually indicate the official name or surname of an official, their external or internal features, an incident or event in the life of a politician, type of occupation. There are also names based on similarity to other famous people or characters. Some of them appear as a result of the political

activity of the dominant. It has been established that informal anthroponyms are sometimes funny and ironic in connotation; but mostly they are sarcastic, express invective semantics. The pragmatic basis for the emergence of nicknames is usually extralingual information related to the personal characteristics of the dominant, their lifestyle, and tactics of communicative behavior, achievements or defeats in the political sphere. It is proved that the unofficial anthroponymic system of modern political discourse accumulates information about the linguistically mental, humorous and ethno-cultural specificities of a particular nation, as well as demonstrates their specific reflection in the language of modern online media.

Key words: language of media, informal communication, political discourse, nickname, connotation, motivation.